

Nr 344.

Av herrar **Andersson** i Stockholm och **Spångberg** i
anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 40, med för-
slag till allmänt resereglemente.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 40 har lämnats förslag till allmänt rese-
reglemente. Rese- och traktamentsersättning måste givetvis vara avsedda
att täcka befattningshavarens verkliga kostnader för den förrättning, var-
till han beordras. Kungl. Maj:t har, troligen med utgångspunkt från gam-
mal praxis och nedärvd åskådning, ej ansett sig böra närmare motivera
den även i detta förslag förekommande uppdelningen på olika klasser utan
utgår ifrån, att även då resa företages på statens bekostnad, skall den av
staten betalda bekvämligheten vara olika, ehuru det uppdrag, som vid för-
rättning utföres av en till klass III berättigad, ofta svårigen ifråga om
värdet kan skiljas från det, som utföres av en, som är berättigad till I
eller II klass.

Då det gäller färd med bil, måste ju de olika befattningshavarna genom
de föreslagna bestämmelserna göras berättigade till samma klass. Det har
sålunda icke föreslagits, att lägre befattningshavare skola åka lastbil eller
liknande transportmedel medan högre befattningshavare skola färdas med
finare vagnar. Då denna klasskillnad icke kunnat införas beträffande
de modärna transportmedlen, synes det, som om densamma ej heller av
gammal hävd bör behållas evad det gäller järnväg och fartyg. Alla be-
fattningshavare böra sålunda göras berättigade till resekostnadsersätt-
ning enligt grunder, som i Kungl. Maj:ts proposition äro föreslagna
för klass II.

Därest någon anser det vara under hans värdighet att resa i denna
klass, torde hans ekonomi ej vara sämre än att han själv kan betala skill-
naden mellan den resekostnad staten lämnar och kostnaden för den klass,
han anser sig böra använda.

Beträffande traktamentsklasserna föreslås i propositionen ett trakta-
mente i högsta klassen, som med 150 % överstiger det, som utgår i den
lägsta. Den gradering av den sociala rangskalan, vilken skall ligga till
grund för bestämmande av de ersättningar, som skola utgå av statsmedel,
visar, att regeringen allt fortfarande anser, att en del befattningshavare
själva skola betala en del av kostnaderna för tjänsteresorna, medan andra

skola hava utsikt att genom tjänsteresorna erhålla lönetillägg. Förslaget innebär sålunda, att de med de lägsta lönerna, alltså de, som hava de minsta ekonomiska förutsättningarna, skola med en del av sin lön bidra till kostnaderna för tjänsteresa.

En av generalpoststyrelsen verkställd utredning angående kostnaderna för tjänsteresa visar, att kostnaderna för natt i medeltal belöpa sig till kr. 6:47, trots att tjänstemannen bott så billigt som möjligt. Enligt denna utredning jämfört med kungl. propositionen skulle en befattningshavare i klass F. få betala kr. 2:47, en befattningshavare i klass E. kr. 1:47 och en befattningshavare i klass D. kr. 0:47 utöver det traktamente, han erhåller, medan en befattningshavare i klass A. skulle få en vinst av kr. 2:53 på sitt traktamente. Dessa uppenbara orättvisor synas oss i första hand böra avskaffas, och det synes oss därför, som om lägsta traktamentet borde sättas till det för D.-klassen föreslagna, alltså 6 kronor för natt och 10 kronor för dag.

I § 17 mom. 1 har Kungl. Maj:t föreslagit, att traktamentsersättning icke må åtnjutas för förrättning, som utföres å förrättningsmannens bostads- eller tjänstgöringsort eller på avstånd ej överstigande 3 kilometer därifrån eller, beträffande stad, köping eller därmed jämförligt samhälle, från gränsen för det planlagda område, inom vilket förrättningsmannen har sin bostad eller tjänstgöring. Denna bestämmelse torde icke vara omlämplig för mindre städer, men för städer, omfattande ett så stort geografiskt område som Stockholm, kommer bestämmelsen att medföra rätt egendomliga konsekvenser.

Om däremot utgångspunkten ändras till respektive stads centrum, torde större rättvisa vara lättare att ernå. En ökning av kilometerantalet till 4 torde med en sådan ändrad utgångspunkt kunna genomföras utan att någon större försämring därigenom sker för befattningshavare i de mindre städerna.

De särskilda restriktioner, som respektive verks myndigheter utfärda, oftast gällande de lägre befattningshavarna, synas böra i hög grad begränsas så att det av riksdagen fastställda resereglementet i regel kommer att bli tillämpat.

Med hänvisning till vad vi sålunda anfört, vilja vi härmed i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 40 hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att resekostnadsersättning skall utgå enligt de grunder, som i Kungl. Maj:ts proposition angivits för klass II;

att traktamentsersättning skall utgå med 10 kronor för dag och 6 kronor för natt;

att 17 § mom. 1 ändras enligt följande: »Traktamentsersättning må — — — — ej överstigande 4 kilometer

— — — — från centrum av det planlagda — — — —
— eller tjänstgöring» samt

att det icke må införas restriktioner, som föranleda ekonomiska förluster för tjänstemännen, då de ha att fullgöra i tjänsten givna uppdrag.

Stockholm den 12 februari 1929.

Edoff Andersson.

Aug. Spångberg.